

MEDALION OMAGIAL PARȚIAL LUMINAT

La împlinirea a cinci ani de la dispariția celui care a fost Octavian Cotescu, Departamentul Teatru-Film al Televiziunii ne oferă un medallion omagial. Un montaj de fragmente de spectacol învie amintirea unora dintre extraordinarele creații ale acestui proteic actor: în D-ale carnavalului, O scrisoare pierdută, O noapte furtunoasă de I.L. Caragiale, Unchiul Vanea de Cehov, Trei generații de Lucia Demetrius, Macbeth de Shakespeare, Tartuffe de Molière, Interviu de Ecaterina Oproiu, integrând fără complexe și o scenetă din serialul comic de televiziune Tanța și Costel de Ion Băieșu. Simpla alăturare a acestor scene vorbește despre rara capacitate a protagonistului de a schimba chipuri și mijloace, fiind mereu altul și de fiecare dată inconfundabil; câteva dintre scenele alese sînt sciteietoare dueluri de virtuozii, în care comunicarea cu partenerul - Gina Patrichi, Valeria Seciu, Toma Caragiu - forează în solul piesei, extrăgînd nuanțe noi din replici pe care aproape toată lumea le știe pe dinafară.

E mult, e puțin? Dincolo de clipa de

recunoștință față de realizatoarea emisiunii, Lucia Hossu-Longin, pentru inițiativa acestui gest, ne-a rămas regretul de a fi urmărit un montaj școlăresc, care n-a valorificat a fond buna inspirație de a folosi drept "coperte" două episoade din Minetti de Thomas Bernhard. Ascultat cu atenție, textul acestui monolog despre arta dramatică oferea nenumărate punți către explorarea unei vieți artistice exemplare. Octavian Cotescu a fost o personalitate a scenei și a filmului, un artist cu un vast orizont intelectual, el a gândit, a vorbit și a scris, și mai cu seamă a știut să topească toate darurile cu care era înzestrat în substanța jocului său. O evocare consacrată acestei cariere n-ar fi trebuit să rateze prilejul de a adînci, analitic, specificitatea modului său de interpretare, punînd "sub lupă" un moment sau altul, utilizînd fotografii, fragmente de text și neevitînd comentariul (desigur, cu măsură). Soluția montajului contrastant șochează uneori, nu în sensul bun, deoarece se produc fracturi de logică pe traiectoria urmărită.

Decît deloc, însă...

MAI-BINELE ESTE DUȘMANUL BINELUI...

Să nu fim ipocriți: după atîția ani în care divertismentul muzical se strecura cu greu în emisiunile de televiziune, îmbîlîzit de fete cumînți cu guleras de dantelă, surîzînd pudic, cu privirea plecată, în introducerea unor programe kitsch cu oglinzi, lumini și paiete, privim astăzi cu plăcere parada video-clip-urilor, cu explozia lor de imagini șoc succedîndu-se vertiginos. Miniscenariile care colorează interpretarea vocală și instrumentală a formațiilor tinere pun în valoare vedeta, potențează ritmul și mai ales creează o stare adecvată acestui tip de muzică, amestec de senzualitate, exuberanță și amor.

Iată însă că are loc un neașteptat fenomen de contaminare: o "dramaturgie" de inspirație video-clip se insinuează pe teritoriul recitalurilor de poezie. Realizatorii acestora simt, firesc, nevoia de a inventa formule telegenice; după ce au mizat, o vreme, pe valențele sugestive ale ambianței scenografice, au observat că paleta soluțiilor este fatalmente limitată și că decorurile cu plane, draperii în falduri și lumînări se uzează foarte repede din punct de vedere emoțional. Astfel că au făcut un pas mai

departe, imaginînd secvențe de oarecare "acțiune" avînd menirea să "dea trup" poeziei; actorul/actrița rostește versurile, urmînd ca montajul, mai mult sau mai puțin energic, să interfereze aceste secvențe pe firul recitării. Firește că rezultatul poate fi - și este - , în multe cazuri, plăcut ochiului; dar, efect paradoxal, în vreme ce în cazul clip-ului, procedeele filmului nu ocultează muzica, dimpotrivă, o susțin, o servesc, în cazul poeziei cuvîntul și imaginea nu par să izbutească sîmbloza. Această neîmplinire nu trebuie reproșată unei eventuale lipse de fantezie din partea regizorilor sau operatorilor; mă tem chiar că, pe măsură ce s-ar cheltui mai multă ingeniozitate, disjunția elementelor artificial îngemănate ar deveni și mai frapantă.

N-aș vrea să necăjesc pe nimeni și nici să minimalizez efortul de modernizare al unor teleaști profesioniști. Dar există pe lume situații în care mai-binele se dovedește a fi dușmanul binelui... Și dacă aceasta e situația, n-ar fi mai sănătos să ne întoarcem la adevărul elementar că, peecran, poezia nu-și află aliat mai sigur decît talentul actorului?

Sindicatul Independent al Actorilor Profesioniști din România constituit ca personalitate juridică în 22.II.1990

COMUNICĂ

În ziua de 29 octombrie a.c. a avut loc adunarea generală de alegeri cu participarea reprezentanților - delegați ai membrilor săi, în sediul central provizoriu din București, Calea Victoriei nr. 40-42. Din discuțiile purtate a reieșit că sindicatul actorilor este singura și cea mai potrivită modalitate organizatorică ce asigură apărarea drepturilor firești ale fiecărui actor profesionist în raporturile sale cu toate instituțiile care implică arta și viața sa.

În urma alegerilor democratice s-au constituit:

- Consiliul Actorilor format din liderii locali
- Secretariatul tehnic
- Liderul pe țară

În urma scrutinului, ca lider pe țară al actorilor a fost ales domnul Victor Rebenjiuc.

Rațiunea ființării acestui organism profesional este dobîndirea statutului și importanței sociale reale a actorului, înscrierea acestuia în circuitul internațional al valorilor.

O stare prelungită de expectativă, de inerție nu poate rezolva problemele prezente și de viitor ale breslei.

Drept pentru care invităm pe toți cei interesați să ne contacteze în cel mai scurt timp.

Sediul provizoriu se află la Teatrul Odeon, sala "Majestic", Calea Victoriei nr.40-42, sector I București. Tel. 664822, 594514.

Teatrul de Stat Oradea și revista Familia organizează, în ultima săptămînă a lunii aprilie 1991, Săptămîna teatrului scurt, a opta ediție, cu participare internațională. Vor participa teatre din Ungaria, Polonia, Iugoslavia, Bulgaria, Grecia.